

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jacek Dunikowski
Sędziowie	SSA Halina Czaban (spr.) SSA Andrzej Ulitko
Protokolant	Anna Tkaczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku – Danuty Dąbrowskiej upoważnionej przez Prokuratora Apelacyjnego do udziału w sprawie

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2012 r.

sprawy **A. S. s. S.**

o wydanie wyroku łącznego

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 28 maja 2012r. sygn.akt II K 196/11

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. R. kwotę 147,60zł, w tym 27,60zł podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego z urzędu przed sądem drugiej instancji,

III. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Skazany A. S. wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawach VII K 731/11, VII 542/11, VII K 1382/11.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem łącznym z dnia 28 maja 2012 roku w sprawie II K 196/11 połączył skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawach VII K 731/11 oraz VII 542/11 i wymierzył karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a także połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawach VII K 1382/11 oraz VII K 1592/11 i wymierzył karę łączną 1 roku i 5 miesięcy. W pozostałej części, tj. w odniesieniu do pozostałych skazań A. S., postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego zostało umorzone.

Apelację od wyroku wniósł obrońca skazanego zaskarżając wyrok w zakresie punktu I i II oraz zarzucając mu rażąco niewspółmiernie surową karę pozbawienia wolności orzeczoną w stosunku do skazanego poprzez niedocenienie okoliczności łagodzących i wymierzenie kar łącznych przy zastosowaniu zasady aspiracji podczas gdy okoliczności sprawy wyraźnie wskazują na możliwość uwzględnienia dyrektywy całkowitej absorpcji. W apelacji podniesiono, że Sąd I instancji nie uwzględnił na korzyść skazanego faktu, że skazany zachowuje się w zakładzie karnym poprawnie oraz ma krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw oraz bliskiego związku czasowego czynów objętych wyrokami połączonymi wyrokiem łącznym. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy, o zmianę punktu II wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jest bezzasadna.

Wyrok został zaskarżony jedynie w zakresie wymiaru kar łącznych wymierzonych skazanemu w punktach I i II wyroku, a więc zasadne jest w realiach przedmiotowej sprawy rozważenie jedynie okoliczności, które miały lub powinny mieć znaczenie przy ustalaniu przez Sąd I instancji wymiaru kary łącznej.

Ustalając wymiar kary łącznej nie bierze się pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kary za poszczególne przestępstwa, bowiem prowadziłoby to do ponownego uwzględnienia tych samych okoliczności, które już wcześniej wzięto pod uwagę i podwójnego obostrzenia lub złagodzenia kary z tej samej przyczyny (tak: SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 października 1983 roku, IV KR 213/83). Przy wymiarze kary łącznej znaczenie ma związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami, stopień społecznej szkodliwości charakteryzujący wszystkie zachowania przestępcze nim objęte oraz wymogi prewencyjnego oddziaływania kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Kształtując wymiar kary łącznej należy mieć też na uwadze uprzednią karalność, wielość czynów wchodzących do realnego zbiegu w tej konfiguracji czasowej, a także różnorodność naruszonych dóbr prawnych.

Zarzut podniesiony w apelacji nie znajduje uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie sposób zgodzić się z tezą wyrażoną w apelacji, zgodnie z którą okoliczności sprawy wyraźnie wskazują na możliwość wymierzenia kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji. Sąd I instancji zaliczył na korzyść skazanego opinię z Zakładu Karnego, z której wynika, że skazany zachowuje się poprawnie, ma krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw oraz deklaruje chęć leczenia odwykowego. Jednak, jak słusznie uznał Sąd I instancji, okoliczności te nie stanowią dostatecznej podstawy wymierzenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji.

Przeciwko zastosowaniu tej reguły wobec skazanego, przemawia przede wszystkim wielokrotna uprzednia karalność skazanego. Należy bowiem zauważyć, że skazany, mimo wielu skazań oraz kilkukrotnego odbywania kary pozbawienia wolności, nie zaprzestał popełniania przestępstw. Analiza dotychczasowego sposobu życia skazanego nie pozwala postawić wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Skazany mimo wielu udzielonych mu przez wymiar sprawiedliwości ostrzeżeń i szans poprawy nie zmienił nigdy swojego postępowania i zawsze powracał na drogę przestępstwa. Wielość popełnionych przez skazanego przestępstw przemawia także za przyjęciem, że ogół jego przestępczej działalności charakteryzuje wysoki stopień społecznej szkodliwości.

Nie bez znaczenia jest także okoliczność, że kary stosowane wobec skazanego mają głównie na celu spełnić funkcję represyjną oraz zapobiec popełnianiu przez skazanego kolejnych przestępstw poprzez odizolowanie go od społeczeństwa. Nieuzasadnione byłoby zatem wymierzenie skazanemu kary zbliżonej do dolnego progu wymiaru kary łącznej, gdyż w istocie prowadziłoby to do darowania skazanemu części kar. Sąd nie znalazł powodu, dla którego skazanego należałoby premiować poprzez zastosowanie zasady absorpcji kar. W tych okolicznościach redukcja kar poprzez stosowanie absorpcji w szerokim zakresie stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która służyć ma bynajmniej nie ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich się dopuścił.

Sąd I instancji prawidłowo odniósł się do podnoszonych przez skazanego okoliczności związanych z jego zdrowiem, sytuacją rodzinną oraz zamiarem podjęcia leczenia odwykowego, uznając je za nieistotne z punktu widzenia wymiaru kary łącznej. Skazany pozostaje pod opieką specjalistów i ma zapewnione stosowne leczenie. Ponadto należy podkreślić, że zły stan zdrowia skazanego bądź trudna sytuacja jego rodziny może być podstawą stosowania odpowiednich instytucji wykonawczych, zaś nie może wpływać na wymiar kary łącznej. Podobnie stan zdrowia matki skazanego pozostaje bez znaczenia dla wymiaru kary i nie jest przesłanką stosowania pełnej absorpcji. Z tego też względu, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił przedłożonych wraz z apelacją dokumentów.

Za bezzasadny należy uznać także zarzut skarżącego nieuwzględnienia przez Sąd I instancji bliskiego związku czasowego czynów skazanego jako podstawy zastosowania zasady absorpcji. Nie ulega wątpliwości, że skazany popełniał czyny objęte połączonymi wyrokami w krótkich odstępach czasu, lecz należy wskazać, że nie wszystkie te czyny pozostawały ze sobą w związku przedmiotowym. Za łagodniejszym wymiarem kary łącznej przemawia bowiem nie sama bliskość czasowa popełnianych czynów, ale także ich związek przedmiotowy, tj. faktyczne ich powiązanie przyczynowo-skutkowe bądź podmiotowe, jak np. czyny popełnione w związku z prowadzeniem jednej działalności lub w związku z jakimś zdarzeniem. Czyny skazanego natomiast w większości nie miały żadnego związku z pozostałymi, a były jedynie kolejnym przejawem przestępczych skłonności skazanego. Każdy z wyroków jednostkowych obejmuje czyny podjęte w oderwaniu od poprzednich czynów, w zupełnie nowych okolicznościach i z nowym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej. W przypadku skazanego krótkie odstępy czasu między czynami nie przemawiają za złagodzeniem wymierzonych mu kar, a wręcz ukazują intensywność przestępczego działania skazanego i jego niepoprawność w tym względzie.

Wymiar kary łącznej wymierzonej przez Sąd I instancji jest w ocenie Sądu Apelacyjnego ustalony prawidłowo z właściwym zastosowaniem art. 85 k.k. i art. 86 k.k. Sąd I instancji właściwie ocenił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść skazanego oraz zastosował regułę aspiracji. Wymierzona kara mieści się w granicach wymiaru kary łącznej oraz ma szansę spełnić swoje cele prewencyjne i represyjne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał podniesione w apelacji zarzuty za bezzasadne i niezasługujące na uwzględnienie. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma podstaw do złagodzenia wymierzonej przez Sąd I instancji kary łącznej. Tym samym Sąd Apelacyjny uznał apelację wywiedzioną przez obrońcę skazanego za bezzasadną i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze w zw. z § 2 ust. 3 w zw. z § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z uwagi na trudną sytuację majątkową skazanego oraz fakt, że obecnie odbywa on karę pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

HCz